1.

такі посходилися повені,

що й досі голосу повну.

але навіщось очі сховані

надсадно каламутять дно.

гірчання скочується високо –

туди, де залягли хоръ.

природа ділиться на висівки,

вони спливають догори.

долина прощею видзвонює.

іще б яка зоря зійшла!

невже це саме та гармонія?

чи омела?

чи омела…

2.

до знічення лише єдиний крик,

до значення – його пересторога,

коли у ноги кланятись відвик,

щоб тільки Богу кланятися в ноги.

дзеркальний іній в провисанні нот.

вага навзрид розгойдується з осені.

на цілий світ звучить хорал непрошений.

йому, здається, більшого дано…

відгасне разом – розум – ризам – різь –

окличних – знаків – істина – прилизана…

переступаєш хату – входиш в ліс.

палац переступаєш – може виженуть.

3.

а ми таки зневрочені, та й годі…

навприйми снігу слухати пора,

як догорає іскорка насподі,

немов сама собою догора.

іще заясно з-під лиману неба.

ще сніг, як знать до ночі не зійшла.

ти помолився – що тобі ще треба!

…тепла?